

VARGA LÁSZLÓ

A SZENTSÉGIMÁDÁS

A kaposvári „szentimrés” testvéreimnek, hálával!

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezető	2.
Egy felismerés	3.
Néhány tapasztalat	3.
Mit jelent a szentségimádás?	4.
Titok	4.
Szemlélni	4.
Szeretettel	5.
Mire van szükség részünkről, hogy gyakorolhassuk a szentségimádást?	5.
A semmittevés	5.
A vágy	6.
Az idő	6.
A csend	7.
A jelenlét	8.
Mire hív Jézus a szentségimádásban?	8.
Szolgalat	8.
Aszkézis	9.
Szeretetválasz	9.
A gyümölcsök	10.

BEVEZETÉS

1986 nyarán fedeztem fel a szentségimádást és tettem napi gyakorlattá papi életemben. Felismertem, hogy ez nem egy, a sok jámborsági gyakorlat közül, nem egy újabb lelki program, amit el kell végezni, nem biztos recept és módszer a lelkipásztorkodás gyümölcsözővé tételéhez, hanem ez maga az Élet. Személyes és bensőséges kapcsolat azzal, aki annyira szeretett, hogy meghalt értem, és odaadta magát nekem.

Először csak egyedül végeztem. Teljes csendben, eszköztelenül. Szerettem volna találkozni azzal, akitől addigra már rengeteg ajándékot kaptam, és aki mérhetetlenül több minden ajándéknál.

Hónapokon át alig vártam, hogy leteljen az az egy óra, amit odaígértem neki. Semmi béke, semmi vigasztalás, semmi látványos gyümölcs nem termett, sőt napról napra nehezebb volt kitartani, mert szívem minden sötétsége felszínre tört. Fél évbe telt, amikor végre béke lett s „csendesén és váratlanul átölelt az Isten”.

Első plébánosi helyemen megértettem, hogy nem egyedül kell végeznem, hanem közösséggel. Minden hónap harmadik hétvégéjén csendes napot tartottunk zsolozsmával, böjttel és szentségimádással. Számatalan gyümölcsöt termett azoknak az életében, akik eljöttek.

Kaposváron, 1993. augusztus 4-e óta végezzük szép csendben. Először csak az erre a célra kialakított kápolnában, majd 1998. január 4-től egész nap, nyilvánosan, mindenki számára nyitott lehetőségként a Szent Imre templomban. Több mint hetven testvérem évek óta, hétről hétre hűségesen válaszol Isten szeretetére, visszaadva neki egy órát, az Ő tulajdonából. Szolgál kitartóan másokért, a közösségért, a városért.

Közös tapasztalatunkká vált, amit Kalkuttai Boldog Teréz anyja így fogalmazott meg: „Isten a szív csendjében beszél. Isten a csend barátja, és nekünk hallgatnunk kell őt, mert nem a mi szavaink számítanak, hanem az, amit ő mond nekünk, és amit ő rajtunk keresztül mond.”

Többek kérésére megfogalmaztam néhány gondolatot abból a tapasztalatból, amit nekem jelent a szentségimádás, és szeretettel adom közre az eukarisztia évében azoknak, akik már gyakorolják ezt, vagy vágyakoznak az Élet forrása után.

Kaposvár, 2004. Mindenszentek ünnepén

a szerző

Egy felismerés

Semmi sem hihetlenebb számunkra, mint az, hogy Isten mindent személyesen átél velünk kapcsolatban, minden „idegszálával” ránk figyel, és a keresztségünk óta életünk Őáltala, Ővele és Őbenne zajlik. Egyházunk és annak tagjai, a hit, a remény és a szeretet krízisét élik!

A hit krízise: „Íme, hitünk szent titka” – a megtapasztalásainkat, érzéseinket, tudásunkat fölébe helyezzük Isten szavának, a kinyilatkoztatásnak. A hit valóságát akarjuk kontrollálni a psziché valóságával és nem fordítva, a psziché valóságát a Szentlélek valósága által. Képtelenek vagyunk Jézus ígéreteit elhinni, a „veletek vagyok minden nap” és a „nélkülem semmit sem tehettek” örömhírét jelenvalóvá tenni kudarcaink, sikertelenségeink bajaink közepette. Lehetetlennek tűnik számunkra az elérkezett Isten országát, Jézus Krisztusban való életünket és az Ő bennünk való létét összekapcsolni azzal, amit éppen átélünk vagy megtapasztalunk..

A remény krízise: „mi pedig azt reméltük, hogy...” Annyira el vagyunk foglalva dolgainkkal, lelki-fizikai állapotunkkal, hogy szem elől veszítjük az üdvösséget és az örök életet. Lázasan őrizgetjük álmainkat, illúzióinkat és ideológiánkat. Beleragadunk terveink megvalósításába, és amikor nem az történik, amit reméltünk - akár a legapróbb dologban is – hisztisek, depressziósok vagy agresszívek leszünk.

A szeretet krízise: „ha itt lettél volna... akkor...” Beképzeltük magunknak, hogy Istennek meg kell valósítania azt, amit mi gondolunk magunkról, családjunkról, egyházunkról, társadalmunkról, mert különben nem is szeret és nem is Ő a Szeretet. Amikor ez a gyanú igazolódni látszik, akkor vitázunk, panaszkodunk, s végül abbahagyjuk az imát.

Néhány tapasztalat

Az ima nem természetes, hanem természetfölötti szükséglet, küzdenünk kell érte naponta, elszakadva néhány dologtól, bátran szembeúszva az árral.

Kifogásokat gyártunk az ima ellen: nincs erőm, nincs időm, nem tudok imádkozni, mások jobban tudnak, mint én, mindig közbejön valami, ami fontosabb.

Az imában mindenki kezdő. Senki sem tud a másiktól jobban imádkozni. Mindenki egyedi és különleges imádkozó.

Az ima soha nem a mi teljesítményünk, a Szentlélek az, aki imára indítja a szívünket.

Isten a hétköznapi eseményein és szükségletei által tanít bennünket imádkozni.

Az imát, csak imádkozás által lehet megtanulni!

Ima nélkül nincs életszentség.

Naponta ki kell tartani újra és újra, addig, amíg be nem adom a derekamat, és Isten megváltoztat engem.

Mit jelent a szentségimádás?

Szerető szemlése egy titoknak.

Az ima és a kereszténység sem nem teória, sem nem ideológia. A teória és ideológia tárgya mindig megmagyarázható, objektív, sohasem misztérium. Ez több mint elmélkedés. A szemlélődésben fedetlen arccal szemléljük Isten dicsőségét.

Isten titkának szemlése szeretettel, az Oltáriszentségben köztünk jelenlévő Jézus Krisztus személyén keresztül.

Titok – ami meghaladja minden racionalitásunkat, logikánkat, pszichológiánkat és teológiánkat is. Messze több minden fogalmunknál, amit róla alkottunk, több minden tudásunknál, vágyunknál, és érzésünkénél – kimeríthetetlen misztérium. Egy élet kevés ahhoz, hogy befogadjuk teljesen Isten titkát, de csodálatos ajándékként az életünk az örök élettel folytatódik, és ott színről színre láthatjuk azt, akit most tükör által homályosan a szent színek alatt szemlélünk.

Mivel az Oltáriszentségben Isten alázata lesz nyilvánvalóvá, az alázatosoknak már itt egyre teljesebben feltárul a köztünk lévő Jézus titka.

Szemlélni - azt jelenti, hogy befogadni akarjuk és nem kisajátítani. Ha szeretettel szemlélek valakit, akkor nem manipulálok, nem akarom irányítani az én terveim szerint. Rengetegszer elimádkozzuk „legyen meg a Te akaratod”, de nekünk mindig van jobb ötletünk, és nagyon várjuk, hogy a jó Isten azt fogja tenni, amit mi akarunk. Amikor mégse az történik, amit szeretnénk, pedig kimondtuk, hogy „legyen meg a Te akaratod”, akkor a szívünk fellázad. A kiakadásainkból egyértelműen látszik, hogy ez így van.

Amikor pedig szeretettel szemlélem azt, aki szeret, akkor egyszerűen csak befogadom. Azt akarom, hogy betöltsön, azt akarom, hogy a jelenlétével átjárjon.

Szeretettel. Mit jelent ez? Kapcsolatot, ami soha nem lehet személytelen. Jézus Krisztussal való kapcsolatban nem lehetek külső néző vagy döntőbíró. Azt jelenti, hogy elkötelezem magamat és ez az egész személyiségeimet érinti. Megosztom vele, aki jelen van, a dolgaimat, érzéseimet, gondolataimat, emlékeimet, ötleteimet, terveimet, jövőmet és jelenemet, és meghallgatom az ő véleményét.

Ebben a kapcsolatban semmit sem rejthetek el előle magamból. Isten jobban szeret engem, mint én magamat. Személyes érdekem, hogy kiszolgáltassam magamat neki, különösen azokon a területeken, amiket szégyellek, amiket titkolok, amik életem sötétségei, és én sem ismerem ki magamat bennük. Ebben a kapcsolatban semmi nem lehet magánügy, itt még a tudatalatti is ismertté lesz.

A szeretet számára semmi sem lehetetlen, de mindig kölcsönös kell, hogy legyen. Isten megvárja, hogy kész legyek magamat teljesen átengedni a szeretetének, és akkor olyan dolgokat tapasztalhatok meg, amiket azelőtt soha.

Ebben a szeretetben meggyőződhetek arról, hogy a szeretet számára és Isten számára semmi sem lehetetlen, még az én életemben sem.

Ha ebbe a szeretetbe belemegyek, akkor ki kell mondanom: tegyél velem, amit akarsz, mert Te vagy az én Atyám.

Ha komolyan veszem a szeretetét, akkor végre fölradom, hogy én írjam elő, hol, hogyan és mit változtasson meg bennem.

Természetesen szabad kérni és vágyakozni, de mindezt az Ő nevében fejezem ki, és soha nem kívánok olyan dolgokat, amik Őellenében vannak.

Ő mondja: aki szeret, annak kinyilatkoztatom magamat.

Mire van szükség részünkről, hogy gyakorolhassuk a szentségimádást?

Semmittevésre: Jó megtapasztalni annak igazságát, hogy a mennyei Atya szüntelenül munkálkodik az angyalokkal, szentekkel és a Szűzanyával együtt. Isten mindenhatóságának igazi megtapasztalása akkor kezdődik, amikor elérünk saját „mindenhatóságunk” végére, és nincs több ötletünk. A semmittevés nem lustálkodás, hanem befogadó figyelem. Idő kell ahhoz, hogy az élet által felkavart dolgok leülepedjenek bennünk. Nem elvesztegetett, üres idő akkor sem, ha a gondolataink kuszák. Engedjük őket nyugodtan kavarni! Ne

bosszankodjunk, és fel kell hagyni a gondolat-vadászattal is! Egy kis humorral térjünk vissza Jézushoz! Neki semmi nem idegen abból, ami hozzánk tartozik. Előtte szabad kiadnunk a dühünket, a haragunkat is. Egyszerűen engedjük meg, hogy Isten ránk nézzen! Ő szeret minket kavargó, zűrös gondolatainkkal és érzéseinkkel együtt. A legnagyobb dolgok akkor történnek, amikor mi igazából nem csinálunk semmit, hanem csak megpróbálunk teljesen behelyezkedni annak jelenlétében, aki Mózesnek azt mondta önmagáról, „én vagyok az, aki van”. Aki jelen van, aki jelen volt, és aki jelen lesz.

Vágyra: Életünk legmélyén a vágyaink irányítanak bennünket. Szükség van arra, hogy felébredjen szívünkben a Jézus utáni vágy. A Tábor-hegyen azt mondták a tanítványok: „Mester, jó nekünk itt lennünk”. Jó veled időzni. Mi, keresztények gyakran hasonlítunk ahhoz a pszichiátriai beteghez, amelyik állandóan azt kiabálja „Haza akarok menni! Haza akarok menni! Haza akarok menni!”, és amikor kinyitják neki az osztály ajtaját, nem megy haza. Amikor nyitva vannak a templomaink, akkor sem megyünk be. Amikor „haza lehetne menni” az Atyához, aki különös módon jelen van Jézus Krisztus által az eukarisztiában, akkor sem élünk a lehetőséggel, nem megyünk be. Ennek a magatartásnak a mélyén valami egészen furcsa torzulás van: nem szeretünk együtt lenni azzal, aki szeret együtt lenni velünk. „Velem voltál és én nem voltam veled” – mondja Szent Ágoston.

Ezért először fel kell ébreszteni szívünkben a vágyat. Azt a vágyat, hogy szeressünk együtt lenni azzal, aki annyira szeret minket, hogy mindent odaadott nekünk.

Ez a vágy ott van a szívünk mélyén, ahol maga a Szentlélek van jelen. Ő az, aki ezt a vágyat szüntelenül ébresztgeti bennünk. Engedjük a Szentléleknek, hogy ez a vágy a felszínre jöjjön, betöltse az életünket, meghatározza az időnket, a gondolatainkat és a tetteinket. A Szeretet találkozhasson végre azzal, akit szeret.

Időre: A szeretet időben mérhető. Akit szeretünk, azzal, szívesen időzünk. Isten személy, aki szeretetében vágyakozik utánunk. A vágy beteljesedéséhez idő kell. Szüksége van arra, hogy időt adjunk neki, és nekünk is időre van szükségünk, hogy betölthesse vágyainkat. A másik iránti szeretetünk is legegyszerűbben azon mérhető, hogy mennyi időt töltünk vele.

Ha rendszeresen kimarad az ima, a Jézussal való találkozás, amögött nem időhiány, hanem szeretethiány rejtőzik. Mindenkinek arra van ideje, amire akarja. Ha filmet akarunk nézni, ha találkozni akarunk valakivel, és ez nagyon fontos számunkra, akkor mindig találunk

rá időt. Ha nem találsz időt arra, hogy imádkozz, hogy időt tölts Istennel, akkor felül kell vizsgálnod, hogy tényleg szereted-e, vagy pedig csak azt gondolod, hogy szereted.

Sok-sok fiatal panaszkodik arra, hogy szüleinek nincs ideje rá. Pedig mindegyik szülő azt állítja, hogy nagyon szereti a gyermekeit. Ugyanezt mondják egymásnak a házastársak is, hogy nagyon szeretlek – a gyakorlat pedig azt mutatja, hogy nagyon kevés időt adnak egymásnak a személyes együttlétre, amikor nem programokat terveznek, problémákat oldanak meg vagy gyereket nevelnek, hanem személyesen jelen vannak egymás számára.

Amikor torlódnak a tennivalók, amikor rengeteg a munka, olyankor kétannyi időt kellene szánni a legfontosabb kapcsolatunkra, Jézusra, mi pedig elsőként mindig az imaidőt rövidítjük meg vagy hagyjuk el. Hasonlítunk ahhoz a zenekarhoz, amelyik az előadás után akarja tartani a főpróbát vagy ahhoz a hadsereghez, amelyik állandóan csata után szeretné megtervezni a hadműveletet.

Pusztában vándorló szomjazók vagyunk, akik ciszternákat ásunk, pedig ott buzog bennünk az élő vízforrás: ott üldögélünk az aranyhegy tetején és csecse-becséket koldulunk magunknak.

Az időnk, a hétköznapijaink az Istené. Erre is vonatkozik az ige: „Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be.”

Csendre: „Isten a szív csendjében beszél. Isten a csend barátja, és nekünk hallgatnunk kell őt, mert nem a mi szavaink számítanak, hanem az, amit ő mond nekünk.” (Teréz Anya) Meg kell tanulnunk lecsendesíteni a szívünket Isten jelenlétében annyira, hogy hallhatóvá váljon a Szeretet hangja. Azok, akik már megpróbáltak csendben „semmit tenni”, elcsendesedni, azok tudják, egyáltalán nem könnyű feladat. Párbeszéd, igazi kommunikáció akkor születik meg, ha meghallgatjuk, és meghalljuk a másikat. Ekkor tudjuk befogadni Őt. Sajnos még a beszélgetések közben is gyakran csak azon törjük a fejünket, hogy milyen kész válaszunk vagy véleményünk van a hallottakra, és nem halljuk meg a másik mondandóját.

A csend a szentségimádás egyik legfontosabb része. Nem volt könnyű elfogadtatni a testvérekkel, hogy nem az Oltáriszentség jelenlétében elvégzett engesztelő imaóráról van szó, ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy kitöltjük az időt imákkal és énekekkel. Letudunk egy programot, elvégzünk egy imaórát. A személyes találkozáshoz el kell csendesedni. Fontos megteremtteni ehhez a csend külső feltételeit is. Amikor hangosan imádkozunk könnyen, „versenyezni” kezdünk: ki tud szebben imádkozni, esetleg tud szebb imát, éneket találni. Fontos az engesztelő imaóra is, de még fontosabb, hogy meghallgassuk és meghalljuk mit

mond nekünk itt és most az eukarisztiában valóságosan jelenlévő Szentháromság. Ő szeretne minket is magához édesgetni a szeretet puha kötelékeivel.

Csodálatos ajándék, amikor Isten elkezd beszélni. Ő nem süketnéma, miként azt sokan gondolják róla. Hallja, amit mondunk, és van személyes mondanivalója az életünkre is.

Az Atyánál jobban senki nem szeret bennünket. Mi az Atya gyermeke vagyunk. Az Atyának pedig van mondanivalója szeretett gyermekei számára. Nemcsak nekünk, a gyerekeknek kell beszélni, és elmondani mindent a Mennyei Atyának, fordítva is igaz: le kell csendesíteni a szívünket, hogy meghalljuk, mi a véleménye rólunk, hogyan látja az életünket.

A Fiúnál jobban senki nem szeret minket. Jézus meghalt értünk szeretetből, és naponta odaadja magát nekünk az eukarisztiában, eljutva a legteljesebb egyesülésig. Van mondanivalója számunkra. Nem kell hozzá exaltáció, rendkívüli lelkiállapot, misztikus élmény, hanem csak a szeretet és a szív csendje, hogy hallhatóvá váljon: milyennek látja kapcsolatainkat, időfelhasználásunkat, ambícióinkat, hogyan látja szenvedéseinket, sikereinket, hétköznapi életünket.

A Szentléleknél jobban senki nem szeret bennünket. A Szeretet közölni akarja magát azokkal, akiket szeret. A Szentlélek által - aki szüntelenül imádkozik a szívünkben - hallhatóvá válik a Szeretet hangja. Fontos figyelni, hallgatni, és meghallgatni, mit mond rólunk a Lélek, mit mond nekünk a Lélek.

Jelenlétre: Isten örök jelen, találkozni Vele csak a jelenben lehet. Tapasztalatunk az állandó „jelenlétvesztés”: vagy a múlt törmelékeiben kutatunk, vagy a jövő képeit rajzolgatjuk magunk elé; akár beszélgetünk valakivel, akár imádkozunk. Elfelejtettük, mit jelent a találkozásainkban jelen lenni. Újra kell tanulnunk ezt is. Nem könnyű a házasságokban, a családokban személyes figyelemmel jelen lenni azok számára, akiket szeretünk. Az imáinkat is kitöltjük „programokkal” és nem figyelünk igazán arra, aki teljes szeretetével figyel ránk. Jelenlétvesztésben élünk.

Mire hív Jézus a szentségimádásban?

Szolgalatra: Nemcsak önmagunk miatt megyünk szentségimádásra, nemcsak a Jézussal való személyes találkozás ajándékáért, hanem másokért, a Test többi tagjáért is. Egy testnek vagyunk a tagjai, és minél jobban átjárja a tagokat Isten szeretete, annál inkább akarnak segíteni, szolgálni másokért és másoknak. Ezért a szentségimádás szolgálat is.

Ugyanazt tesszük, amit azok, akik az evangéliumi történetben leengedték a tetőn keresztül Jézus elé béna társukat.

Mi is közbenjárunk másokért, csendben odavisszük Jézus elé azokat, akik segítséget szenvednek, vagy akiket a szívünkbe zártunk. Megvalljuk Istennek, hogy nem tudjuk megoldani az életüket, és még azt sem tudjuk, mire volna igazán szükségük. Nem tehetünk jobbat, mint az Ő szeretetébe helyezzük őket.

Aszkézisre: Lemondunk a jóról egy nagyobb jó kedvéért. Pedig rengeteg jó dolgot lehetne a „semmittevés”, a szentségimádás ideje alatt is csinálni. Akik megpróbálnak elcsendesedni, és elhatározzák, hogy egy órát azzal töltenek, aki maga a Szeretet, azok gyakran megtapasztalhatják a jóra való kísértést. Eszükbe jut, mennyi jó dolgot tudnának elvégezni ezen idő alatt, mennyi mulasztásuk van feladataik elvégzésében, és azt most mind bepótolhatnák. Hasznosabban is tölthetnék az időt, sokat segíthetnének. Úgy gondoljuk, másokkal jót tenni százszor többet ér, mint egyszerűen csak időzni annak jelenlétében, aki minden jóság forrása. Ezért aszkézis, ha egy nagyobb jó kedvéért elhagyunk valamit. Mert annál nagyobb jó nincs, mint hogy Isten jelenlétében lehetünk, aki a legnagyobb Jó, a tökéletes Szeretet, és Irgalom. Megfontolandó Teréz Anya gondolata: ha nővérei megrövidítik a szentségimádás idejét azért, hogy több jót tehessenek a rászorulókkal, akkor egy idő után már nem fogják felismerni és megszeretni a megtört embertársaikban jelenlévő Krisztust.

Szeretetválaszra: Mindent megelőz az életünkben Isten ingyenes, feltétel nélküli szeretete irántunk. Az eukarisztikus kapcsolat is tőle indult ki. Ő az, aki szeretetében odáig ment, hogy jelenvalóvá tette magát az Oltáriszentségben. Láthatóvá, tapasztalhatóvá, érzékelhetővé. Alázatában alkalmazkodott teremtett létünk igényeihez. Minden idő, amit vele töltünk, válasz az Ő szeretetére.

Milyen gyümölcsei vannak?

Szemléletváltás: A hangsúly fokozatosan átkerül a tapasztalatról a hitre. A hit titkát, Jézus állandó jelenlétét minden érzésünknel, hangulatunknál nagyobbra fogjuk értékelni. Isten Országának békéje és öröme Jézus Krisztusban elérkezett itt és most, ma és jelen van köztünk. A hit által szemlélni az életünket azt jelenti, hogy az érzéseinknél fontosabb lesz az Ő jelenléte, ezért mindig készek és képesek is leszünk hálát adni. Ennek a jelenlétnek a

fényében azután egyre többször jut majd eszünkbe, hogy Ő miként látta, hogyan élte meg azokat a helyzeteket, amikbe kerültünk, hiszen Ő is jelen volt mindvégig.

Meghosszabbított jelenlét: Megígérte, hogy „velünk van minden nap a világ végéig”. Megígérte és megtartotta minden képzeletünket maghaladó módon, hiszen az eukarisztiában Jézus egyé lett velünk. Nemcsak elkísér bennünket, hanem jelenvalóvá tette az életét a létünkben. Isten Országá bennünk van. Szabadok vagyunk arra, hogy a jelenlétebe vetett hit oldaláról szemléljük és értelmezzük életünk minden eseményét, minden percét. Teljesen másképpen néz ki minden Isten szeretettel teli jelenlétének fényében. A csend, a szentségimádás segít abban, hogy észrevegyük ezt a jelenlétet, és egyre fontosabb lesz számunkra: hogyan lát bennünket és dolgainkat Isten?

Új kapcsolat az élet Igéjével: Az Ő jelenlétében megelevenedik az Ige, eszünkbe juttatja szavait, világosságot támaszt a szívünkben, és szeretni fogjuk a Szót. Bátorságot kapunk tőle mindannak tettekre váltásához, amit megértettünk a szavaiból.

Nagyobb önismeret: Ahhoz, hogy teljesíteni tudjuk a főparancsot, „szeresd felebarátodat, mint önmagadat”, ismernünk kell azt, akit szeretnünk kell. Igazi önismeretre csak szeretet-kapcsolatokon keresztül juthatunk. Jézussal való személyes kapcsolat sokat segít ebben. Ő nem vádaskodik, és nem ítél el. Bízunk bennünk, és bízhatunk benne.

Aki szeretni akarja Istent és embertársait, annak meg kell ismernie és szeretnie önmagát emberi valóságában. Isten gyermekei, Jézus barátai, a Szentlélek szentélyei vagyunk. E kinyilatkoztatás szerinti önazonosságunk egészen más, mint ami a főnökeink, a házastársunk, az ellenségünk véleménye rólunk. Isten jelenlétében fölismerheted, ki vagy, és megünnepelheted szeretetben azt, aki vagy. Isten első ajándéka önmagunk számára mi magunk vagyunk. Már a világ teremtése előtt elhatározta szeretetében, hogy legyél. Ő szőtte össze a testedet anyád méhében. Minden idegszáladat, minden részedet szeretetből alkotta. Ha ebben a szeretetben ismered meg lényedet, akkor oda tudod adni önmagadat szeretetválaszként.

A szeretet oktalansága: A racionalitással szemben nálunk nem az irracionalitás, nem az infantilizmus, hanem a szeretet oktalansága áll. Ez ennek a szeretet-kapcsolatnak tudatos, szabad gyümölcse. Mit jelent ez?

Isten szeretetét minden egyes emberben szemlélhetjük. Körülöttünk minden Isten szeretetének kifejezésévé válik. Lehet, hogy mások ezért megmosolyognak, kinevetnek, bolondnak néznek bennünket, de úgy gondolom, csak irigységből, mert valójában ők is szeretnének ennyire szabaddá, „bolonddá” válni.

Teréz Anya szerint a szentségimádásban felismerjük Jézus Krisztust, és megszeretjük őt, hogy azután elmenve felismerjük és megszeressük az úton fekvőben is jelenlévő Jézus Krisztust. „Éheztem és ennem adtatok” - mondja Jézus. „Mikor láttunk téged éhezni?” A válasza: „Amit e legkisebb testvéreim közül egyel is tettetek, velem tettétek.” „Ez az én testem” – érvényes az eukarisztiára is és az üldözött, éhező, peremre jutott, szegény, beteg, kicsiny és megvetett embertársainkra is. Az eukarisztiában megtört Krisztus és a megtört ember ugyanaz.

A kontempláció gyümölcsként szeretettel szemlélhetjük Istent még a bűnösökben is. Ezért nem balgaság, amikor Szent Ferenc leborul a démontól megszállt testvér előtt, és imádja benne a Szentháromságot. A hetedik napon a démon föladja és elmenekül.

Testvérek Krisztusban: A szentségimádás gyümölcsként nemcsak magunkról ismerjük fel, hogy Isten szeretet-ajándékai vagyunk, hanem az embertársainkról is kiderül, létük Isten szeretetének az ajándéka. Többé már nem riválisaink, akikkel versenyeznünk kell, akiket kényszeresen saját képünkre és hasonlatosságunkra akarunk formálni. Végre testvérek lehetünk, akiket szerethetünk olyannak, amilyenek, és befogadhatjuk őket a szívünkbe. Igazi párbeszéd indulhat el közöttünk a változtatás kényszere nélkül.

Közösség születik: Amikor elkezdünk „semmittenni” a Szentháromság jelenlétében, akkor egy élő, eleven szeretetközösségbe kapcsolódunk be: az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetközösségébe. Már négyen vagyunk! És ez nagyon jó közösség, sokkal jobb, mint bármi más. Ahol pedig ez a közösség elkezd élni, ott újabb közösségek születnek anélkül, hogy különösebben meg kellene tervezni, anélkül, hogy különösebben aggódni kellene.

Kezdd el...

Ha mindezek fontosak számodra, akkor ne várj senkire, kezd el te magad! Mindegy, hogy hogyan, de kezd el! Ne hivatkozz arra, hogy nálunk ez nem szokás, nálunk ezt nem csinálja senki. Ne várj a közösség többi tagjára, a plébánosra, vagy bárki másra! Istennél nem kell hivatkozni senkire. Te az ő gyermeke vagy, állj a színe elé, kezd el te személyesen! Ez nagyon fontos. Kezdd el, és a többit bízd rá a Jóistenre! Ő mindent ki fog bontani a te életedben, és a te élethelyzetekben is. Ne titkold, amit csinálsz, elő kell állni vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan. A tartóra tett mécsesnek világítani, a hegyre épült városnak látszani kell!

...és ne add fel!

